

Arrest

nr. 318 235 van 10 december 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. da CUNHA FERREIRA GONÇALVES
Xavier de Buestraat 26
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 20 maart 2024 voor de vierde keer een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 6 september 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 september 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20/03/2024 werd ingediend door:

Naam: B. (...) S. (...)

Voornaam: H. (...)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...) 1986

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van haar echtgenoot, de heer P. (...) P. (...) (RR. (...)), van Belgische nationaliteit overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: "1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Er werden reeds eerder aanvragen gezinshereniging ingediend namelijk op 02/06/2022, 10/02/2023 en 8/09/2023. Allen werden geweigerd met een bijlage 20 op 24/11/2022, 4/08/2023 en 6/03/2024, allen op basis van onvoldoende bestaansmiddelen.

Ter staving van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende bewijzen voor:

Mail van hun advocaat dd 16/05/2024, 7/2024, 11/07/2024, 6/05/2024, met het bijvoegen van bewijzen in hun dossier:

- Brief van de PRF Sécurité Sociale dd. 27/03/2024 waaruit blijkt dat mijnheer maandelijks vanaf 1/01/2024 tot 31/03/2024: 1750,12 euro inkomensvervangende tegemoetkoming krijgt + 126,67 euro integratietegemoetkoming kan (Totaal 1876,79 euro)
- Er liggen gelijkaardige brieven voor van de Fod Sociale Zekerheid die getuigen van het inkomen van de Belg van de voorgaande jaren nl van dd. 22/11/2023, 23/08/2023 en 6/03/2023. De vermelde bedragen gaan terug tot januari 2022
- Brief van de fod Sociale Zaken die aan mijnheer werd toegestuurd zodat hij kan aantonen recht te hebben op sociaal tarief voor het jaar 2024, meer specifiek voor gas en elektriciteit
- Aanslagbiljet dd. 14/09/2022 betreffende inkomen van 2021, aanslagjaar 2022 (duplicaat) Uit het aanslagbiljet blijkt dat mijnheer in 2021 geen enkel inkomen heeft aangegeven, enkel bladzijde 3 werd overgemaakt.
- Medisch attest betreffende de goede gezondheid van betrokkene dd 10/02/2024
- Huurovereenkomst waaruit blijkt dat om het moment van het afsluiten van het huurcontract, de huurprijs 560 euro + 75 euro bedroeg
- Uittreksel uit het strafregister van betrokkene dd 4/04/2024
- Medisch attest van de Belgische referentiepersoon dd 8/04/2024 waarin is opgenomen dat het aan te raden is dat mijnheer in betere weersomstandigheden zou gaan leven voor zijn lumbale en cervicale problematiek, Medisch attest betreffende de Belgische referent dd. 11/10/2023 waarin staat dat mijnheer een operatie heeft ondergaan en sindsdien volledig afhankelijk is van zijn echtgenote
- Geschiktheidsattest dd 10/04/2024 opgemaakt door zijn huisarts. Er is in opgenomen dat mijnheer om medische redenen met regelmaat in Tunesië verblijft (droge warme luchtige omgeving)
- Loonfiche op naam van betrokkene van tewerkstelling bij woon- en zorgcentrum (...) vzw (5/2024: 1498,34 euro)

Vooreerst aangaande de vermelde bestaansmiddelen van de betrokkene zelf (Loonfiche van tewerkstelling bij woon- en zorgcentrum (...) vzw). Deze kunnen niet in rekening gebracht worden ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde overeenkomstig artikel 40ter. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde is een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. Er kan bijgevolg geen rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (Raad van State, arrest 255.940 van 02.03.2023).

Op basis van wat voorligt dient ertoe besloten te worden dat de referentiepersoon inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming ontvangt, omdat hij een handicap heeft. De integratie tegemoetkoming wordt buiten beschouwing gelaten voor de toetsing van art. 40ter, gezien deze expliciet de integratie van betrokkene zelf in de maatschappij tot doelstelling heeft. Enkel de inkomensvervangende

tegemoetkoming kan aldus in overweging worden genomen. Deze is niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Aldus is de bestaansmiddelenvoorwaarde overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet voldaan. Overeenkomstig de verklaringen van de advocaat van betrokkene zou de referent invaliditeitsuitkering ontvangen en aldus ook vakantiegeld. Met toevoeging van het vakantiegeld zou er wel degelijk 120% van het leefloon ter beschikking zijn. Deze informatie strookt echter niet met de voorgelegde bewijsstukken. Het gaat niet om invaliditeit, wel om een uitkering uitbetaald door de Fod sociale zekerheid, zoals hierboven reeds toegelicht. De toelichting van de advocaat doet aldus niet ter zake.

In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 20.03.2024 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.' Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Ter staving hiervan legde betrokkene de volgende bewijsstukken voor:

- de geregistreerde huurovereenkomst van de heer P. (...) waaruit blijkt dat hij met ingang van 1/10/2022 een huurprijs diende te betalen van 560 euro + 75 euro voorschot
- bewijs van de gemaakte verrichtingen voor de maand juli 2024. Het gaat om een 'roov' rekeninguittreksel gekoppeld aan de ING zichtrekening van mijnheer. De beheerder is kennelijk D. (...) W. (...).

Op basis van wat voorligt moet aldus besloten worden dat de Belgische referent intussen onder bewindvoering is geplaatst. De heer D. (...) W. (...) is een advocaat uit Veurne. Uit het rekeninguittreksel blijkt o.a. dat de Belg 'leefgeld' ontvangt ter waarde van 140 euro per week. Er worden ook uitzonderlijke bedragen overgemaakt zoals 340 euro aan mevrouw met als mededeling 'helft kosten tanden' of een extra 130 euro gericht aan mijnheer en met verwijzing naar een mail. Het feit dat mijnheer intussen kennelijk onder bewindvoering is geplaatst kan bezwaarlijk als een positieve evolutie worden beschouwd. Dat bevestigt alleen maar wat reeds eerder werd vastgesteld, dat mijnheer zijn financiële situatie dusdanig precair is, dat het niet realistisch is om aan te nemen dat er voldoende bestaansmiddelen ter beschikking zijn om te voorkomen dat deze mensen beroep gaan moeten doen op sociale bijstand. In hoeverre de aanstelling van de bewindvoerder het gevolg is van schulden die de referent heeft opgebouwd, daarvan werd helemaal niets voorgelegd. Indien het enkel om begeleiding zou gaan, zou mogen verwacht worden dat mijnheer eerder hulp zou gekregen hebben van het OCMW en in 'budgetbeheer' zou gegaan zijn. Daar is in casu niet voor gekozen. De bewindvoerder bepaalt nu eigenlijk over welk deel van de bestaansmiddelen de Belg vrijelijk kan beschikken en dat is eigenlijk nog minder dan tevoren. Verder werd nog steeds niets voorgelegd over andere vaste kosten zoals internet/TV/telefonie, verzekeringen en variabele kosten als kleding en schoenen, vrijetijdsbesteding, voeding. Zolang de bewindvoerder is aangesteld, is het redelijk te stellen dat het budget niet zal ontsporen, echter op basis van wat voorligt kan niet worden uitgesloten dat het al ontspoord was in het verleden en dientengevolge schulden ontstaan zijn die heden nog moeten vereffend worden.

Op basis van wat voorligt kan er aldus niet toe besloten worden dat in afwijking van art. 40ter en in toepassing van art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 alsnog het verblijfsrecht kan worden toegestaan. Afgaande op wat voorligt is het niet geloofwaardig dat de referent op voldoende wijze in het levensonderhoud van betrokkene kan voorzien.

Voor zover de doktersattesten zijn voorgelegd om voor betrokkene het afgeleid verblijfsrecht in te roepen, dient te worden opgemerkt dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat mijnheer voorafgaandelijk aan het huwelijk geen handicap had. Wel integendeel, van bij de eerste aanvraag blijkt dat mijnheer reeds van in 2018 een uitkering genoot die wordt uitbetaald door de FOD Personen met een Handicap. Op datum van zijn huwelijk in 2021 te Tunesië staat dan ook dat hij gepensioneerd is (volgens de Tunesische autoriteiten). Sinds wanneer mijnheer precies als werk onbekwaam wegens handicap wordt beschouwd, is ons onbekend. Echter gezien hij geen invaliditeitsuitkering krijgt, maar enkel uitkering van de FOD Personen met een Handicap, mag worden aangenomen dat mijnheer zijn hele volwassen leven een handicap heeft. Dus ook voor hij gehuwd was met betrokkene. Het is redelijk te stellen dat hij jarenlang zelfredzaam is geweest, voorafgaandelijk aan dat huwelijk. Hij is er kennelijk ook zonder problemen in geslaagd zich te verplaatsen naar Tunesië om kennis te maken met zijn huidige echtgenote en er te gaan trouwen. Daartoe moet men toch ook zelfstandig genoeg zijn om zoiets te kunnen ondernemen. Het is niet omdat er in één van de attesten is opgenomen dat hij na zijn operatie volledig was aangewezen op zijn vrouw, dat dit heden nog steeds het geval is. Wat de relevantie is van het medisch attest waarin is opgenomen dat mijnheer idealiter in een

gunstiger klimaat gaat wonen, is ons onbekend. Voor zover mijnheer België zou willen verlaten, staat het hem natuurlijk vrij zich daarbij te laten vergezellen door zijn echtgenote. Echter, op basis van wat voorligt kan er niet toe besloten worden dat mijnheer België MOET verlaten, tengevolge de weigeringsbeslissing aan het adres van zijn vrouw. De afhankelijkheid van mijnheer wordt niet dusdanig ingeschat dat hij het land zou moeten verlaten, indien mevrouw het verblijfsrecht niet kan genieten. Vandaar dat een afgeleid verblijfsrecht evenmin kan worden toegestaan.

De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en van het gezag van gewijsde. Ter adstruering van haar enig middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"La partie requérante conteste la décision du 06/09/2024 et notifiée le 15/09/2024 :

En ce que la partie défenderesse a violé son obligation de minutie et de bonne administration prenant une décision disproportionnée à l'égard de la partie requérante ;

Alors que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ; Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée." ;

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase : "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le terme « adéquat » implique que la motivation fournie en droit et en fait doit prendre en compte, de manière proportionnée, les différents éléments soumis à son appréciation ;

Que la partie requérante renvoie, à cet égard, à la doctrine qui précise ce qui suit : « Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende »

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit

l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842).

Qu'outre une motivation adéquate, la décision de l'Office des Etrangers doit reprendre une motivation exacte et un examen approfondi de la situation concrète de la partie requérante ; Que tel ne fut pas le cas par la partie adverse ;

Que votre Conseil n'est compétent, dans l'exercice de son contrôle de légalité, que pour vérifier si l'autorité a pris sa décision en se basant sur les éléments factuels corrects ou si elle les a analysés correctement, et si, sur cette base, elle n'a pas abouti à une conclusion disproportionnée ;

Attendu que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet.

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

Que la motivation de la décision attaquée peut-être résumée comme suit :

- *Son époux perçoit un revenu du SPF Sécurité social personne handicapé de 1.750,12 euros par mois de sorte qu'il ne démontre pas les moyens de subsistances stables, réguliers et suffisants au sens de l'article 40ter de la loi du 15.12.1980 et il n'est pas démontré le pécule de vacances et le remboursement d'impôt,*
- *Il a un tarif social pour le gaz et l'électricité,*
- *La requérante a déposé un contrat de bail dont le loyer s'élève à la somme de 560 euros et 75 euros de charges,*
- *Monsieur est en administration provisoire ce qui démontre que sa situation financière est précaire et qu'il n'est pas possible de supposer qu'il dispose des moyens de subsistances ;*

Alors qu'en vertu du principe de bonne administration, et plus particulièrement, du principe de prudence, toute autorité administrative se doit de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause ;

Qu'elle se doit de procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision, et prendre en considération tous les éléments du dossier afin qu'elle puisse prendre sa décision, en toute connaissance de cause, et après avoir raisonnablement apprécié (nous soulignons) tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (J. JAUMOTTE, « Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative » in Le Conseil d'Etat de Belgique, cinquante ans après sa création (1946-1996), ULB, Bruxelles, Bruylant, 1999, p. 687) ;

1er Branche :

Attendu que la défenderesse commet une erreur de droit et d'appréciation manifeste quant aux circonstances de la désignation d'un administrateur de biens ;

Lorsque la défenderesse affirme que la désignation de Me W. (...) en qualité d'administrateur de biens de Monsieur P. (...) démontre qu'il est dans une situation financière précaire, et qu'il n'est pas « réaliste » de supposer que ce dernier dispose des revenus exigés par la loi, elle méconnaît l'article 488/1 du code civil.

La désignation d'un administrateur de biens n'impose pas une situation d'endettement. Une telle application relève de la médiation de dettes ce qui n'est pas le cas de Monsieur P. (...) jusqu'à preuve du contraire.

L'article 488/1 du code civil dispose en effet que « Le majeur qui, en raison de son état de santé, est totalement ou partiellement hors d'état d'assumer lui-même, comme il se doit, sans assistance ou autre mesure de protection, fût-ce temporairement, la gestion de ses intérêts patrimoniaux ou non patrimoniaux, peut être placé sous protection si et dans la mesure où la protection de ses intérêts le nécessite.

Une demande de placement sous protection peut être introduite pour un mineur, à partir de l'âge de dix-sept ans accomplis, s'il est établi qu'à sa majorité, il sera dans l'état visé à l'alinéa 1er. La protection entre en vigueur au moment où la personne protégée devient majeure »

C'est bien en raison de son état de santé que l'époux de la requérante s'est vu désigner un administrateur de biens ; Son état de santé est démontré dans le dossier et non contesté par la défenderesse puisqu'il souffre d'un handicap reconnu par le SPF sécurité social personne handicapé ;

La mission de l'administrateur est justement de permettre à la personne protégée qu'il dispose d'un budget suffisant pour prendre en charge les dépenses en fonction des besoins.

Tel est le cas en espèce puisque le compte bancaire justifie un solde positif ;

Cette erreur manifeste de droit et d'appréciation manifeste quant à la désignation de Me W. (...) doit être sanctionnée par l'annulation de la décision ;

2ème Branche

Attendu que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet ;

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre un décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

Attendu qu'aux termes de l'article 40ter, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, le citoyen belge rejoint doit, en ce qui concerne les membres de familles visées à l'article 40bis, §2, alinéa 1er, 1° à 3°, de la même loi, démontrer « qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette Condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, §1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale. L'évaluation de ces moyens de subsistance :

- 1° tient compte de leur nature et de leur régularité ;*
- 2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales ;*
- 3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail. » ;*

Attendu que la motivation de la décision attaquée précise que le regroupant ne démontre pas qu'il a la capacité suffisante pour prendre une personne en plus au sein de son ménage de manière à lui assurer un niveau de vie décent puisqu'il perçoit un revenu inférieur au montant fixé par la loi.

Que la défenderesse a manqué de minutie dans l'évaluation de revenu de l'époux de la requérante ;

Qu'en effet, elle n'a pris en compte que le dernier montant communiqué et perçu en juillet 2024.

Qu'or, dans sa demande introduite, la requérante soulignait qu'il fallait majorer le montant mensuel des primes/pécule éventuelles ;

Qu'en matière d'handicap, une pécule est versé ;

Qu'une analyse correcte des attestations de revenus aurait dû conduire la défenderesse a reconnaître ce dernier montant ; Partant, la défenderesse a commis une erreur manifeste dans l'analyse des revenus du conjoint rejoint en manquant de minutie ;

Ce devoir imposait un examen complet des données de l'espèce (arrêt du 30 janvier 2024, n°300 784) ;

Que le moyen est sérieux et fondé ;

2ème Branche :

Qu'en application de l'article 42, §1er, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980, la requérante a adressé un budget à la défenderesse qui ne le conteste nullement ;

Que votre conseil à rappeler que dans un arrêt n° 312 209 du 2 septembre 2024, dans l'affaire 311 883 / 1, que :

« 2.3. En l'espèce, le Conseil observe que la décision attaquée est fondée sur le constat que le regroupant n'a pas apporté la preuve qu'il disposait de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers au sens de l'article 40ter, § 2, alinéa 2, 1°, de la loi du 15 décembre 1980. En effet, la partie défenderesse a considéré que « A l'appui de sa demande, bien qu'elle ait produit la preuve de son identité et de son lien d'alliance avec la personne qui lui ouvre le droit au regroupement familial, la condition de moyens de subsistance, exigée par l'article 40ter de la loi du 15/12/1980, n'a pas été valablement établie. En effet, la personne concernée n'a pas établi que la personne qui lui ouvre le droit au séjour dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers tels qu'exigés par l'article 40ter de la Loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Celle-ci dispose actuellement d'une indemnité mutuelle d'un montant mensuel maximum de 1.772,82 €; ce qui est inférieur au montant de référence de 120% du revenu d'intégration sociale tel que prescrit par l'article 40ter de la Loi du 15/12/1980 (soit un montant actuel de 2.048,53 €). »

Ce constat posé, la partie défenderesse a entendu procéder à la détermination des moyens de subsistance nécessaires au ménage en application de l'article 42, § 1er, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 et a constaté, à cet égard que « malgré le fait que lors de l'introduction de sa demande de carte de séjour comme membre de famille d'un ressortissant belge (annexe 19ter), la personne concernée a été invitée à produire des documents relatifs aux dépenses de la personne qui lui ouvre le droit au séjour, aucun document n'a été produit, hormis le loyer d'un montant de 309€+24€. En l'absence de telles informations, il nous est impossible de déterminer le solde des revenus actuels après déduction des charges (hormis le loyer, soit 1.772,82€-333€=1.439,92€). Partant de ce constat, l'Office des étrangers ne peut établir si le solde est suffisant pour subvenir aux besoins du ménage et couvrir l'ensemble des dépenses auxquelles doivent faire face mensuellement les intéressés sans atteindre le seuil en dessous duquel une aide est fournie par les pouvoirs publics pour permettre au ménage de subvenir auxdits besoins. En conséquence, les revenus de la personne qui lui ouvre le droit au séjour ne peuvent être considérés comme suffisants au sens de l'article 42 §1 de la loi du 15/12/1980. [...] ». La partie défenderesse a, dès lors, estimé que le regroupant ne disposait pas de revenus suffisants au sens de l'article 42, §1er de la loi du 15 décembre 1980.

A cet égard, s'il ressort en effet de la demande de carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union européenne (annexe 19ter), un paragraphe selon lequel « Dans le cadre d'une demande de regroupement familial avec un Belge nécessitant la production de moyens de subsistance, si les moyens de subsistance ne sont pas équivalents aux 120% du revenu d'intégration sociale d'une personne avec famille à charge, la preuve des moyens de subsistance du Belge doit être accompagnée de documents relatifs aux dépenses mensuelles du Belge et des membres de sa famille (coûts fixes et variables) », le Conseil estime toutefois qu'il ne ressort pas de telles circonstances que la partie requérante aurait été invitée à produire les documents et renseignements utiles à la détermination des moyens de subsistance nécessaires au sens de l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, en ce compris les documents relatifs aux dépenses de la personne qui lui ouvre le droit au séjour.

Le Conseil rappelle que, conformément à l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, il appartient à la partie défenderesse d'instruire le dossier afin de procéder à la détermination des moyens de subsistance nécessaires pour permettre au ménage de subvenir à ses besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. À cette fin, il appartient à l'autorité administrative de solliciter, lors de l'instruction du dossier et après avoir déterminé les revenus devant être pris en compte, la communication des éléments utiles pour la détermination du montant des moyens de subsistance nécessaires pour les besoins du ménage. En effet, lorsqu'il introduit sa demande, l'étranger ne peut connaître avec certitude le montant des ressources admissibles dont il sera tenu compte ni, a fortiori, si lesdits revenus correspondent au seuil requis (voir en ce sens C.E., O.N.A. n° 12.881 du 5 juin 2018). A cette fin, la partie défenderesse peut se faire communiquer par l'étranger ou toute autorité belge tous les documents et renseignements utiles et peut donc inviter l'étranger à être entendu au sujet de ses moyens de subsistance.

En se référant uniquement à l'invitation adressée à la partie requérante, lors de l'introduction de sa demande, la partie défenderesse démontre qu'elle ne s'est pas renseignée de manière suffisante, afin de procéder à la détermination des moyens nécessaires, visée à l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980. Le Conseil estime en effet que cette mention est insuffisante pour répondre au devoir de minutie qui incombe à la partie défenderesse.

En outre, la partie défenderesse relève dans l'acte attaqué que «la personne concernée est tenue d'apporter la preuve des éléments qui sont de nature à fonder sa demande, ce qui implique que la demande doit être suffisamment précise et étayée, voire actualisée si nécessaire. Il incombe donc à la personne concernée d'invoquer ou fournir d'elle-même l'ensemble des éléments utiles à l'appui de sa demande et li n'appartient pas à l'Office des étrangers de l'entendre préalablement à l'adoption de la présente décision.». Or, ce motif ne peut renverser les constats qui précèdent dans la mesure où, par ce motif, la partie défenderesse semble considérer que la charge de la preuve repose uniquement sur le demandeur, quod non comme développé ci-avant.

Le Conseil relève également qu'il ne ressort nullement du dossier administratif que la partie défenderesse a cherché d'une autre manière, à se faire communiquer par la partie requérante les documents et renseignements supplémentaires qu'elle jugeait nécessaires pour déterminer le montant desdits moyens de subsistance, de sorte que la partie requérante a pu considérer, à juste titre, que l'acte administratif attaqué ne peut être considéré comme étant motivé à suffisance.

Dès lors, le Conseil estime que la partie défenderesse a violé son obligation de procéder à un examen complet et particulier du cas d'espèce, et n'a pas suffisamment et adéquatement motivé l'acte attaqué, au regard de l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980.

2.4. Il résulte de ce qui précède que cette branche du moyen est fondée et suffit à justifier l'annulation de l'acte attaqué. Il n'y a dès lors pas lieu d'examiner l'autre branche du moyen qui, à la supposer fondée, ne pourrait entraîner une annulation aux effets plus étendus. » Tel est le cas en espèce ;

Alors que le conseil de la requérante a mis à jour a plusieurs reprises ses pièces par l'envoi de pièces complémentaires, la défenderesse n'a jamais interrogé la partie requérante ou son conseil pour instruire le dossier ;

Elle aurait pu les interroger sur le cadre de l'administration de biens, sur l'existence de dettes, sur l'existence d'une épargne, sur les rapports de l'administrations de biens, etc...

Partant, la défenderesse a manqué de minutie ;

3ème Branche :

Que le budget des charges incompressibles fixe est de 650,00 euros (Loyer 560,00 et charges de 90 euros) de sorte que le couple bénéficie d'un disponible de 1.100 euros pour assumer les autres charges de la vie quotidienne qui se résume généralement aux coûts des courses ;

Qu'en d'autres termes, le couple dispose de 36,66 euros par jour pour financer les autres charges, soit 18,33 euros par jour et par personne ;

Que la décision attaquée motive que « l'office des étrangers ne peut établir si le solde est suffisant pour subvenir aux besoins du ménage et couvrir l'ensemble des dépenses auxquelles doivent faire face mensuellement les intéressés sans atteindre le seuil en dessous duquel une aide est fournie par les pouvoirs publics pour permettre au ménage de subvenir auxdits besoins ».

Que cette motivation est stéréotypée en ce qu'elle ne permet nullement à la requérante de comprendre le propos tenu par la défenderesse ;

Que signifie « le seuil en dessous duquel une aide est fournie par les pouvoirs publics » ?

Que la requérante ne sait pas de quel seuil fait allusion la défenderesse et qu'elle ne chiffre pas celui au jour de la prise de décision.

Que la jurisprudence des Cours et Tribunaux belges a fixé le cout quotidien, pour pouvoir vivre selon la dignité, humaine, de 5 à 7 euros par jour et par personne ;

Que « la Banque mondiale l'affirme elle-même : “Une famille ne sort pas de la pauvreté quand elle dépasse le seuil international de pauvreté de [2,15\$/jour]”. C'est pourquoi, depuis 2018, elle a établi deux autres seuils de pauvreté pour prendre en compte le développement des pays pauvres et émergents : 3,65 dollars par jour et 6,85\$/jour. Pour ces seuils, les taux de pauvreté dans le monde sont respectivement de 25% et de 47%. » (<https://www.oxfamfrance.org/inegalites-etjustice-fiscale/la-pauvrete-dans-le-monde/>)

Que le requérant et son époux disposent d'un seuil supérieur au seuil international de pauvreté ;

Que la requérante n'a pas déposé de budget plus conséquent estimant que le simple fait de disposer de 1100,00 euros par mois pour financer les autres frais que le loyer est largement suffisant ;

Que la défenderesse fait une application abusive de l'article 42, alinéa 2 de la loi précitée disposant que « s'il n'est pas satisfait à la condition relative au caractère suffisant des ressources visée aux articles 40bis, § 4, alinéa 2 et 40ter, § 2, alinéa 2, 1°,]2 le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. Le ministre ou son délégué peut, à cette fin, se faire communiquer par l'étranger et par toute autorité belge tous les documents et renseignements utiles pour la détermination de ce montant »;

Que la motivation de la décision attaquée ne permet pas à la partie requérante de comprendre comment le disponible mensuel ne permet nullement au couple de subvenir à leur besoin ;

Que le Conseil de Céans n'a pas manqué de rappeler dans son arrêt du 29 juillet 2016, n°172 684, affaire X/VII, qu'il ressort des termes de l'article 42, § 1er, alinéa 2 que « la partie défenderesse a l'obligation de procéder à la détermination des besoins du ménage et, à cette fin, qu'elle peut se faire communiquer par l'étranger ou toute autorité belge tous les documents et renseignements utiles pour cette détermination »

Que la requérante a adressé le montant des charges incompressibles, ce qui n'est d'ailleurs pas contesté par la défenderesse ;

Que le Conseil ajoute également, dans le même arrêt précité, que « cette possibilité offerte par l'article susmentionné n'est pas une simple faculté, mais vise à lui permettre de réaliser l'examen des besoins auquel la même disposition les astreint ».

Que l'application de cet article faite par la partie défenderesse est contraire à son esprit dans la mesure où le couple, grâce à loyer à faible cout et des charges contrôlé, dispose de 18,33 euros par jours et par personne pour vivre, soit 3 fois l'exigence du montant minimal pour vivre conformément à la dignité humaine ;

Que de plus, le compte bancaire dégage un solde positif et les dépenses sont sous le contrôle d'un administrateur de biens qui est tenu de tenir un budget à l'équilibre de sorte qu'il existe des moyens de suffisance ;

Qu'à défaut de précision, la motivation est stéréotypée et floue en ce qu'elle ne permet pas à la requérante de comprendre le le raisonnement et la justification de la défenderesse, vu le disponible après déduction du loyer, et cette motivation entrave le contrôle de légalité de la décision ;

Que partant, la défenderesse a manqué de minutie et de proportionnalité dans sa prise de décision, outre une violation de l'obligation de motivation ;

Que le moyen est fondée et doit suffire à lui seul à justifier l'annulation de la décision de refus de séjour de plus de trois mois sans ordre de quitter le territoire ;”

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster voert de schending aan van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en van het gezag van gewijsde, doch zet niet uiteen op welke wijze artikel 40 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden of van welke rechterlijke uitspraak ze het gezag van gewijsde geschonden acht. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de

redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat *in casu* niet aan de voor de gevraagde gezinshereniging vereiste voorwaarden is voldaan. Verweerder stelt vast dat de Belgische referentiepersoon niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Wat de behoefteanalyse betreft, motiveert verweerder onder meer dat aangezien er niets werd voorgelegd betreffende de andere vaste kosten dan de huishuur – zoals kosten voor internet/TV/telefonie en verzekeringen – en andere variabele kosten – zoals de kosten voor voeding en kleding –, het verblijfsrecht niet kan worden toegestaan in afwijking van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en met toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (*cf.* RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (*cf.* RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

In casu diende verzoekster een aanvraag voor een verblijfskaart in met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, teneinde zich bij haar Belgische echtgenoot te voegen. De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet dan ook in het licht van deze bepaling worden onderzocht. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt tenslotte:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° moeten bewijzen dat de Belg over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster onder meer een schrijven van de FOD Sociale Zekerheid van 27 maart 2024 heeft voorgelegd, waaruit kan worden opgemaakt dat de Belgische referentiepersoon in de periode januari – maart 2024 maandelijks een uitkering van 1876,79 euro ontving, bestaande uit een inkomensvervangende tegemoetkoming enerzijds en een integratietegemoetkoming anderzijds. In de verblijfsaanvraag van 20 maart 2024 vermeldt verzoeksters raadvrouw dat de Belgische referentiepersoon bovenop dit bedrag ook nog vakantiegeld krijgt, waarvan echter geen enkel concreet bewijs wordt voorgelegd. Met een dergelijke loze bewering kan verweerder noch de Raad rekening houden. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar ze aanvoert dat bij de berekening van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon rekening had moeten worden gehouden met eventuele bijkomende uitkeringen zoals het vakantiegeld. Op geen enkele wijze wordt immers aangetoond dat de Belgische referentiepersoon daadwerkelijk vakantiegeld ontvangt, noch hoeveel deze som dan bedraagt. Verzoekster kan niet ernstig van verweerder verwachten rekening te houden met het ‘vakantiegeld’, zonder dit ook maar enigszins te concretiseren. Verweerder besluit in de bestreden beslissing dat het maandelijks inkomen van de Belgische referentiepersoon – zijnde 1876,79 euro – niet minstens gelijk is aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bijgevolg is niet aan de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoekster betwist niet dat het inkomen van haar Belgische echtgenoot het voormelde minimumbedrag niet bereikt.

Verzoekster hekelt wel dat verweerder haar niet heeft uitgenodigd om bijkomende informatie en/of bewijsstukken over te maken of dat hij haar nooit heeft uitgenodigd om gehoord te worden. In dat geval had ze meer uitleg kunnen geven omtrent de bewindvoering en het al dan niet bestaan van schulden. Verweerder moet echter worden gevolgd waar hij in zijn nota met opmerkingen terecht repliceert dat de erkenning van het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet het gevolg is van een aanvraagprocedure, waarbij van de vreemdeling wordt verwacht dat hij middels stukken staakt dat hij aan de door de wet gestelde voorwaarden voldoet. Geen enkele bepaling of beginsel schrijft voor dat verweerder aan verzoekster zou moeten meedelen dat er nog bijkomende documenten bezorgd moeten worden. Indien verzoekster van oordeel is dat bijkomende informatie aangaande de bewindvoering of eventuele schulden relevant was voor de beoordeling van haar verblijfsaanvraag, dan stond het haar vrij hiertoe alle nodige informatie en/of bewijsstukken op te nemen in haar verblijfsaanvraag van 20 maart 2024 of om deze aanvraag te actualiseren. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekster niet preciseert welke informatie en/of bewijsdocumenten verzoekster nog kenbaar had willen maken aan verweerder indien deze haar had

uitgenodigd bijkomende informatie te verschaffen. In die zin ziet de Raad dan ook niet in welk belang verzoekster bij haar kritiek heeft.

Het staat *in casu* niet ter discussie dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde toereikende bestaansmiddelen. Evenmin staat ter discussie dat verweerder, in een dergelijke situatie, dient over te gaan tot een behoefteanalyse. Over deze behoefteanalyse stelde het Grondwettelijk Hof dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het referentiebedrag van 120% van het leefloon. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2, zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915). Omtrent de behoefteanalyse wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 20.03.2024 uitdrukkelijk werd opgenomen dat ‘Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.’ Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Ter staving hiervan legde betrokkene de volgende bewijsstukken voor:

- *de geregistreerde huurovereenkomst van de heer P. (...) waaruit blijkt dat hij met ingang van 1/10/2022 een huurprijs diende te betalen van 560 euro + 75 euro voorschot*
- *bewijs van de gemaakte verrichtingen voor de maand juli 2024. Het gaat om een ‘roov’ rekeninguittreksel gekoppeld aan de ING zichtrekening van mijnheer. De beheerder is kennelijk D. (...) W. (...).*

Op basis van wat voorligt moet aldus besloten worden dat de Belgische referent intussen onder bewindvoering is geplaatst. De heer D. (...) W. (...) is een advocaat uit Veurne. Uit het rekeninguittreksel blijkt o.a. dat de Belg ‘leefgeld’ ontvangt ter waarde van 140 euro per week. Er worden ook uitzonderlijke bedragen overgemaakt zoals 340 euro aan mevrouw met als mededeling ‘helpt kosten tanden’ of een extra 130 euro gericht aan mijnheer en met verwijzing naar een mail. Het feit dat mijnheer intussen kennelijk onder bewindvoering is geplaatst kan bezwaarlijk als een positieve evolutie worden beschouwd. Dat bevestigt alleen maar wat reeds eerder werd vastgesteld, dat mijnheer zijn financiële situatie dusdanig precair is, dat het niet realistisch is om aan te nemen dat er voldoende bestaansmiddelen ter beschikking zijn om te voorkomen dat deze mensen beroep gaan moeten doen op sociale bijstand. In hoeverre de aanstelling van de bewindvoerder het gevolg is van schulden die de referent heeft opgebouwd, daarvan werd helemaal niets voorgelegd. Indien het enkel om begeleiding zou gaan, zou mogen verwacht worden dat mijnheer eerder hulp zou gekregen hebben van het OCMW en in ‘budgetbeheer’ zou gegaan zijn. Daar is in casu niet voor gekozen. De bewindvoerder bepaalt nu eigenlijk over welk deel van de bestaansmiddelen de Belg vrijelijk kan beschikken en dat is eigenlijk nog minder dan tevoren. Verder werd nog steeds niets voorgelegd over andere vaste kosten zoals internet/TV/telefonie, verzekeringen en variabele kosten als kleding en schoenen, vrijetijdsbesteding, voeding. Zolang de bewindvoerder is aangesteld, is het redelijk te stellen dat het budget niet zal ontsporen, echter op basis van wat voorligt kan niet worden uitgesloten dat het al ontspoord was in het verleden en dientengevolge schulden ontstaan zijn die heden nog moeten vereffend worden.

Op basis van wat voorligt kan er aldus niet toe besloten worden dat in afwijking van art. 40ter en in toepassing van art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 alsnog het verblijfsrecht kan worden toegestaan. Afgaande op wat voorligt is het niet geloofwaardig dat de referent op voldoende wijze in het levensonderhoud van betrokkene kan voorzien.”

Hieruit blijkt dat bij de behoefteanalyse hoofdzakelijk twee motieven worden gehanteerd: enerzijds merkt verweerder op dat er geen informatie wordt verschaft aangaande de maandelijkse vaste en variabele kosten van betrokkenen en anderzijds motiveert verweerder dat het feit dat de Belgische referentiepersoon onder bewindvoering werd geplaatst het niet realistisch maakt om aan te nemen dat er voldoende bestaansmiddelen ter beschikking zijn om te voorkomen dat betrokkenen een beroep zullen moeten doen op de sociale bijstand. Verweerder stelt zich tevens de vraag in hoeverre het bewind het gevolg is van schulden die de Belgische referentiepersoon heeft opgebouwd. Op basis van deze motieven komt verweerder tot de vaststelling dat het gezien de voorliggende stukken niet geloofwaardig is dat de referentiepersoon op voldoende wijze in het levensonderhoud van verzoekster kan voorzien.

Verzoekster is het oneens met de gemaakte behoefteanalyse. Ze stelt dat de maandelijkse vaste kosten van het gezin 650 euro bedragen, namelijk 560 euro huurkosten met een voorschot van 90 euro. Volgens verzoekster blijft er maandelijks dan ook nog 1100 euro over om alle andere kosten – hoofdzakelijk voor boodschappen – te dekken. Ze benadrukt verder dat dit bedrag boven de armoedegrens ligt en dat de bankrekening van de referentiepersoon een positief saldo heeft. Verzoekster voert aan dat een bedrag van 1100 euro per maand voldoende is om in de kosten van levensonderhoud te voorzien.

Verzoekster gaat met haar betoog echter voorbij aan het motief van de bestreden beslissing dat er, behoudens de maandelijkse huurprijs, geen enkele andere vaste of variabele maandelijkse kosten worden voorgelegd. Het betoog van verzoekster berust op de premisse dat de enige maandelijkse kost die verzoekster en de referentiepersoon hebben, de huurprijs van hun woning is. Dit strookt niet met de stukken vervat in het administratief dossier, waaruit bijvoorbeeld blijkt dat de Belgische referentiepersoon een sociaal tarief geniet voor gas en elektriciteit. Dit impliceert uiteraard dat het gezin ook maandelijkse vaste kosten inzake gas en elektriciteit heeft. Zoals verweerder terecht opmerkt, worden hiervan echter geen bewijzen overgemaakt. Evenmin beschikt verweerder over enige informatie aangaande de maandelijkse kosten inzake kleding, voeding of andere verzekeringen. Dit motief, dat door verzoekster niet wordt weerlegd, volstaat op zich reeds om de bestreden beslissing te schragen. Immers kan verweerder niet op correcte wijze nagaan of betrokkenen voldoende in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, zelfs indien het inkomen van de referentiepersoon niet minstens gelijk is aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, wanneer er geen overzicht van vaste en variabele kosten van het gezin wordt voorgelegd. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het enkele feit dat de bankrekening van de referentiepersoon een positief saldo heeft of dat het bedrag waarover ze maandelijks beschikken boven de armoedegrens ligt, per definitie ook betekent dat betrokkenen beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat ze ten laste zullen vallen van de openbare overheden. Er dient te worden herhaald dat verweerder niet over de nodige informatie beschikt om op correcte wijze een behoefteanalyse in de zin van artikel 42 van de Vreemdelingenwet door te voeren.

Waar verzoekster verder kritiek uit op het motief van de bestreden beslissing dat de financiële situatie van de Belgische referentiepersoon zodanig precair is gelet op de bewindvoering, uit zij in wezen slechts kritiek op een overtuigend motief van de bestreden beslissing. Er kan niet worden ingezien op welke wijze verzoeksters kritiek dat de bewindvoering niet automatisch betekent dat de referentiepersoon schulden heeft en dat de bewindvoering werd opgestart omwille van de gezondheidstoestand van de referentiepersoon, het motief dat geen overzicht van vaste en variabele kosten van het gezin wordt voorgelegd – hetgeen op zich volstaat om de bestreden beslissing te schragen –, weerlegt. Het weze herhaald dat de motivering betreffende de behoefteanalyse *in casu* tweeledig is: enerzijds merkt verweerder op dat er geen informatie wordt verschaft aangaande de maandelijkse vaste en variabele kosten van betrokkenen en anderzijds motiveert verweerder dat het feit dat de Belgische referentiepersoon onder bewindvoering werd geplaatst het niet realistisch maakt om aan te nemen dat er voldoende bestaansmiddelen ter beschikking zijn om te voorkomen dat betrokkenen een beroep zullen moeten doen op de sociale bijstand. De bovengenoemde kritiek van verzoekster is slechts gericht op dit laatste motief, zonder dat zij daarmee het eerste motief ontkracht. Verzoekster betwist niet dat zij, behoudens de maandelijkse huurkosten, geen andere vaste of variabele kosten kenbaar heeft gemaakt. Hoewel in de verblijfsaanvraag van 20 maart 2024 wordt geargumenteed dat de referentiepersoon geen belastingen betaalt en geen andere financiële lasten om dragen heeft, kan verweerder worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat er logischerwijze ook andere maandelijkse kosten voor internet/telefonie/TV, verzekeringen, kledij, voeding, etc. zijn. Zo kan worden opgemerkt dat er in het rekeninguittreksel van de maand juli 2024 bijvoorbeeld ook een som wordt overgemaakt aan Proximus. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij laat uitschijnen dat het gezin behoudens de maandelijkse huurprijs geen andere vaste of variabele kosten zou hebben.

Verder betoogt verzoekster nog het volgende: *“Que la décision attaquée motive que « l’office des étrangers ne peut établir si le solde est suffisant pour subvenir aux besoins du ménage et couvrir l’ensemble des dépenses auxquelles doivent faire face mensuellement les intéressés sans atteindre le seuil en dessous duquel une aide est fournie par les pouvoirs publics pour permettre au ménage de subvenir auxdits besoins”*. Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt gepreciseerd welke drempel en/of bedrag verweerder precies bedoelt. De Raad kan enkel vaststellen dat bovenvermeld motief nergens in de bestreden beslissing terug te vinden is, waardoor het betoog van verzoekster gestoeld is op een foutieve lezing van deze beslissing. Het betoog van verzoekster mist feitelijke grondslag.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Waar verzoekster tenslotte nog uitgebreid verwijst naar arrest nr. 312 209 van de Raad, kan worden opgemerkt dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. De arresten van de Raad hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN